

[Jørgen Jørgensen.]

har haft Lejlighed til at følge paa det aller-nøjeste i Gruppemøderne, og der vil ikke være nogen større Fornuft ved at rulle Sagen op igen. Men en enkelt Bemærkning har jeg dog Lyst til at gøre, fordi den for mig har en fællespolitisk Betydning; det drejer sig om, at man skal betale baade Stigningsafgift og Formueafgift af de samme Penge. Jeg husker en Gang for mange Aar tilbage, da der førtes en voldsom Kampagne ude i Landet om, at man skulde ikke betale Skat af Skatten. Den Sag kommer man jo nok til at drøfte en Gang igen; men her vil det være, synes jeg, politisk saa uhyre vanskeligt for Rigsdagen at forsvare det over for den saakaldte jævne Mand, naar man skal ud og sige, at det var ikke alene rigtigt at tage Stigningsafgift, men det var ogsaa rigtigt at tage Formueafgift af Penge, man ikke har, naar man først har afleveret Stigningsafgiften. Det bliver meget, meget svært at forklare den almindelige Mand, at saaledes er det rigtigt og logisk. Derfor kunde jeg fristes til at henstille til den højtærede Finansminister, om det ikke var muligt, at man fandt paa en eller anden Ordning — nu tror jeg, den højtærede Minister regner paa Neergaardsk Vis med Hensyn til Provenuet —, om det ikke var muligt at undvære de relativt faa Millioner, det drejer sig om, fordi Bestemmelsen for det første er en Skønhedsplet paa Lovforslaget, men det er ogsaa sagligt urimeligt, at man oprettholder en saadan Regel.

I øvrigt vil jeg haabe, at der i Udvalget bliver Lejlighed til, at vi kan faa en Drøftelse med den højtærede Finansminister om blot en lille Del af de mange Spørgsmaal, der rejser sig her over for dette i sin Art enestaaende Stykke Lovgivningsarbejde. Jeg vil haabe, at §§ 37, 42 og 43, hvis Bestemmelser for mig principielt er de vigtigste — næst efter de Penge, det ogsaa drejer sig om —, vil kunne afbøde de værste Ulykker. Jeg tror som det ærede Medlem Hr. Thomsen, at man fra den højtærede Finansministers Side sikkert kan vente den største Velvilje, men det vil jeg dog i øvrigt tro, at man kan vente fra enhver Finansminister i det Øjeblik, en Lov indeholder de Dispensationsbestemmelser, der her er Tale om.

Jeg maa sige, at jeg er ganske uenig med Socialdemokratiet og Socialdemokratiets Ordfører (Thomsen) angaaende en yderligere Stramning af Lovforslaget i økonomisk Henseende. Jeg er det ud fra den Betragtning, at jeg i Virkeligheden ikke er i Stand til at overse, hvordan Nettoresultatet vil blive, naar man dog alligevel maa

tage i Betragtning, at mange Virksomheder vil faa Vanskeligheder paa Grund af denne ekstraordinære Udskrivning. Og selve vort Lands økonomiske Stilling, set i Relation til andre Lande, er jo slet ikke daarlig paa den Maade, som man vil gøre det til. Det vilde ikke i den Grad kunne belaste det danske Samfund over Evne, hvis man gennem et langfristet Laan vilde foretage en Opsugning af de 500—600 Mill. Kr., som Socialdemokratiet har regnet med, at Provenuet skulde forøges med. Saa vidt jeg kan bedømme det, ligger vort Land med Hensyn til Statsgæld i Dag pr. Indbygger nogenlunde paa Højde med Sverige og Schweiz og langt, langt under, hvad Statsgælden er i Amerika, England, Holland, Belgien, Norge, og andre Lande, som har været direkte impliceret i Krigen.

Jeg anbefaler altsaa Lovforslaget til velvillig og relativt hurtig Behandling i dette høje Ting, men jeg kan ikke komme bort fra, at jeg stadig for mit indre Øre hører den højtærede Arbejds- og Socialministers Udtalelser i Efteraaret, hvor jeg 8 Aftener i Træk maatte høre, at en Gennemførelse af et Lovforslag som dette var den største Ulykke, der kunde overgaa dansk Erhvervsliv. Men det var altsaa ogsaa paa et Tidspunkt, før man fandt det klassiske Udtryk: Et er, hvad man gaar til Valg paa; noget andet er den Politik, man vil føre efter Valget.

Lannung: Jeg kan paa mit Partis Vegne i Princippet tiltræde det foreliggende Forslag til Eengangsskat m. v. og paa væsentlige Punkter henholde mig til den højtærede Finansministers Begrundelse. Det betyder ikke, at der ikke er adskilligt i Lovforslaget, min Gruppe ikke gerne havde set anderledes, men det betyder paa den anden Side, at vi anser Gennemførelsen af en Lovgivning af i Hovedsagen denne Karakter for en Nødvendighed, alt taget i Betragtning. Om man har naaet det rette Ligevægtpunkt mellem Sanerings- eller Opsugningshensynet til den ene Side og Hensynet til Erhvervslivets Investeringsevne og Initiativ m. v. til den anden Side, vil kun Tiden endeligt kunne vise, men jeg deler den Opfattelse, at det vilde være forbundet med Risiko i sidstnævnte Henseende og i øvrigt at gaa væsentligt længere, end sket er, paa det her opstillede Grundlag. Det vil jeg gerne ogsaa fremføre over for den ærede socialdemokratiske Ordførers (Thomsens) Standpunkt.

Jeg hører til dem, der beklager, at Eengangsskatten kommer saa sent. Den burde være kommet forlængst og helst allerede